

[Hans Hedtoft.]

i aftes, at gøre opmærksom på, at jeg naturligvis i den redegørelse, jeg har givet for forliget, har fremhævet, at det ifølge det radikale forslag er meningen, at mælkeprisen skulle gå ned ved det statstilskud, der er beregnet. Det kunne ikke falde mig ind ved en information overfor vælgerne at lægge skjul på noget sådant. Det ærede medlem ved jo også, at avisreferater i almindelighed ikke tager alt med, hvad der er sagt i en tale. I det avisreferat, det ærede medlem har læst — jeg går ud fra, det ærede medlem har læst „Social-Demokraten“ —, stod der iøvrigt — jeg beder om tilladelse til et par korte citater —:

„Nogle af de vigtigste fødevarer er gået op i pris, og disse prisstigninger modvirkes kun i beskedent omfang af statstilskud.“

Enkeltgheder i forliget har jeg overhovedet ikke nævnt. Men altså, hvad der er væsentligt for mig — for det var, som om det ærede medlem i en lidt korreksende tone ville fremstille det, som om vi fra vor side skulle give en ensidig fremstilling af det forlig, der er indgået —, det er at sige til det ærede medlem, at det behøver han ikke at frygte. Jeg tror nok, det til sin tid siver ud, at det radikale venstres mening er, at prisen på mælk skulle gå ned med 6 øre pr. l. Jeg har personlig den opfattelse, at det ikke kommer til at ske, for jeg tror ikke, alle de prisberegninger, det ærede medlem opererer med vedrørende mælken, kommer til at slå til. Det har jeg også sagt i aftes. Det ærede medlems forstand på landbrug er meget større end min, men jeg stiller mig gerne op som spåmand ved denne lejlighed og spår, at den nedsættelse på 6 øre pr. l, man nu stiller forbrugerne i udsigt, den tvivler jeg meget på vil komme.

Den karakteristik, jeg i aftes har givet i min tale af dette forlig, lyder således:

„Sandheden om dette forlig er, at landbruget får over 100 mill. kr. mere for de varer, der sælges til hjemmemarkedet, og summen skal betales dels med et beskedent bidrag fra rederne, dels og for størstedelens vedkommende af forbrugerne.“

Den karakteristik skal nok holde.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): I det referat, jeg har set af det ærede medlems tale i aftes, stod det fremhævet meget smukt — sådan som det ærede medlem former sine ord i en tale —: flæskeprisen stiger, smørprisen

stiger, kødprisen stiger. Det var en spøgefuld bemærkning, jeg fremkom med, at jeg så det ikke så stærkt fremhævet i dette referat, at mælkeprisen falder.

Når det ærede medlem nu siger, at han heller ikke er så sikker på, at resultatet for forbrugerne bliver en nedsættelse på 6 øre, kan jeg ikke sige noget med sikkerhed derom; jeg kan kun sige, at landbruget får i hvert fald 6 øre mindre. Det, der er tilsigtet herfra, er at bringe mælkeprisen ned. Om der så på vejen ud til forbrugerne løber omkostninger på, det er i hvert fald ikke landbrugets skyld. Jeg tror, landbruget vil være meget interesseret i at få den nærmeste og snævraste kontakt med forbruger kredse og byerne, således at varen på vejen fra producenten ind til forbrugerne ikke fordyres i den udstrækning, som det i mange tilfælde nu sker. Det er en fælles interesse for forbrugerne i byerne og for landbruget, og jeg synes, vi ved alle lejligheder skal søge at fremme den.

(Kort bemærkning).

Hans Hedtoft: Jeg skal ikke forlænge debatten. Jeg deler det ærede medlems håb, men det ærede medlem vil forstå mig, når jeg siger, at vi fra arbejderside og forbrugerside, om jeg så må sige, er meget skeptiske overfor løfter med hensyn til prisfald, der stilles i udsigt ved ordningers indgåelse. Vi har indenfor socialdemokratiet meget bitre erfaringer for forlig, der skal garantere prisnedgang på bestemte varer. Tænk på kødordningen! Tænk på, hvad man stillede os i udsigt, og tænk på, hvad de praktiske prisresultater på markedet er i dag! Det står i omvendt forhold til, hvad man i sin tid stillede os i udsigt.

Oluf Pedersen: Retsforbundet er i modsætning til de fire gamle partier modstander af et statsdirigeret erhvervsliv. Vi ønsker fri konkurrence, men på liggerens grund; alle monopoler og særrettigheder skal bort. Det er vor opfattelse, at det giver langt den største produktion, og det sikrer den mest retfærdige fordeling. Ud fra dette har vi også taget stilling til de foreliggende lovforslag og alt det andet, der kom i den politiske „forligsgryde“.

Vi har en kornordning, der nedsætter prisen på korn, som skal afleveres, og man siger, at de store brug betaler mest. Det er også rigtigt, de afleverer mest, men på den anden side er der for mig ingen tvivl om, at kornordningen stabiliserer de høje kornpriser, fortrinsvis til glæde for de store brug, således at det korn, der ikke er under afleve-